

РЕШЕНИЕ

№ 6815

гр. София, 02.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 40 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ

при участието на секретаря ДЕСИСЛАВА ИВ. ПОПОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОЗАР Д. ДИМИТРОВ Гражданско дело № 20221110107034 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Г. Т. Т. срещу /фирма/ /с предишно наименование /фирма//.

Ищецът твърди, че на 18.06.2019г. сключил с ответника договор за влог на МПС „Нисан Патфайндър“ с рег. № *****, като било уговорено заплащането на възнаграждение в размер на 50лв. месечно. Превозното средство било съхранявано в имота му в с. О., обл. Ловеч, но не получил дължимото възнаграждение, въпреки отправената на 19.06.2020г. покана. Счита, че има право на задържане и предпочитателно удовлетворяване от вещта, като моли съдът изрично да ги признае.

Съобразно изложеното, моли ответникът да бъде осъден да му заплати сумата от **1600лв.**, представляващи възнаграждение по договора за влог за 32 месеца за периода от 18.06.2019г. до 11.02.2022г. /датата на предявяване на исковата молба в съда/, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателното плащане, както и **268,00лв.**, представляващи мораторна лихва върху главницата за периода 19.06.2020г.-11.02.2022г.

Ответникът не е подал отговор на исковата молба.

В частта по предявения иск за разноски и акцесорния към него иск за лихва, исковата молба е върната с влязло в сила разпореждане от 02.11.2022г. /л. 29/.

Съдът, като съобрази събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и обсъди доводите на страните, намира следното:

Предявени са за разглеждане обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 250, ал. 2, пр. 2 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 250, ал. 1 ЗЗД, с договора за влог влогодателят предава движима вещ на влогоприемателя, който я получава със задължение да я пази и върне. Според ал. 2, влогоприемателят няма право на възнаграждение, освен ако то е уговорено.

Договорът за влог представлява реална сделка, при която предаването на вещта на влогоприемателя за пазене е част от фактическия състав по сключването ѝ, тоест същата се счита сключена от момента на фактическото предаване.

По делото е представен „протокол за отговорно пазене /договор за влог по чл. 250-255 ЗЗД“, който не е оспорен от ответника, съгласно който Д. Б., в качеството си на изп. директор на /фирма/, ЕИК: *****, влага в имота на Г. Т., ЕГН: *****, в с. О., общ. Угърчин, обл. Ловеч, и оставя за отговорно пазене МПС „Нисан Патфайндър“ с № *. Посочено е, че срокът за отговорното пазене е до поискване, като е уговорено възнаграждение за срока на пазенето в размер на 50лв. на календарен месец. Предвидено е, че пазачът/влогоприемателят предава при поискване автомобила лично на влогодателя или на упълномощено с изрично писмено пълномощно от него лице, след като са изплатени всички дължими разходи по пазенето/съхранението, в т. ч. месечното възнаграждение и доказани разноски. Договорът е подписан от влогодателя и влогоприемателя, като подписите не са оспорени.

При горните обстоятелства, съдът намира, че между страните по делото е сключен договор за влог, като МПС „Нисан Патфайндър“ е предаден на ищеца в производството, който го е приел със задължение да го пази и върне. Изрично в договора е уговорено възнаграждение от 50лв. месечно, което за периода м.06.2019г.-м.02.2022г., възлизащ на 32 месеца, се равнява на претендираната сума от 1600лв. По делото не се твърди и доказва ответникът да е погасил паричните задължения към ищеца чрез плащане или по друг начин, както и да му е върната движимата вещ преди края на процесния период, от което следва, че предявеният иск за главното вземане се явява основателен.

Ищецът в производството претендира и лихва за забава върху главното вземане за периода 19.06.2020г.-11.02.2022г. В договора е уговорено, че възнаграждението от 50лв. се дължи на всеки календарен месец, от което следва, че с изтичане на календарния месец, същото става изискуемо и длъжникът изпада в забава – чл. 84, ал. 1 ЗЗД. В случая обаче ищецът претендира лихва за забава от 19.06.2020г., която за периода 19.06.2020г.-11.02.2022г. /датата на предявяване на исковата молба/, възлиза на сумата от 268,00лв., изчислена от съда на основание чл. 162 ГПК с помощта на интернет калкулатор. Ето защо, този иск също се явява изцяло основателен.

С исковата молба ищецът е направи искания на основание чл. 91, ал. 1 и 5 ЗЗД съдът с решението да признае, че има право на задържане и право на предпочитателно удовлетворяване от вещта. Съгласно чл. 91, ал. 1 ЗЗД, който има изискуемо вземане във връзка със запазване, поддържане, поправяне или подобрене на чужда движима вещ или за вреди, причинени от нея, има право да я задържи, докато бъде удовлетворен, освен ако е недобросъвестен. Според ал. 5 пък, кредиторът, който упражнява задържането, има право на предпочитателно удовлетворение от стойността на задържаната вещ. Нормата на чл. 91, ал. 1 ЗЗД има предвид вземания за сторени разноски, свързани със запазване, поддържане, поправяне или подобрене на движимата вещ, и именно тези вземания пораждат право на задържане. В случая вземането на ищеца е за възнаграждение по договора за влог и не попада сред изброените хипотези, поради което същият няма право на задържане, нито на предпочитателно удовлетворяване от стойността на вещта и исканията му в тази насока са неоснователни.

По разноските:

При този изход на спора, право на присъждане на разноски има ищецът на основание чл. 78, ал. 1 ГПК. Същият е доказал такива за платена държавна такса за разгледаните икове в размер от 114лв., които следва да му се присъдят.

РЕШИ:

ОСЪЖДА /фирма/ /с предишно наименование /фирма//, „ЕИК: *****, със седалище и адрес на управление: /населено място/, **да заплати на** Г. Т. Т., ЕГН: *****, с адрес: /населено място/, на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 вр. чл. 250, ал. 2 ЗЗД сумата от **1600лв.**, представляваща възнаграждение по договор за влог на МПС „Нисан Патфайндър“ с рег. № *****, предоставен за пазене в имот в с. О., общ. Угърчин, обл. Ловеч, за периода м.06.2019г.-м.02.2022г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 11.02.2022г. до окончателното плащане, на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **268,00лв.**, представляваща лихва за забава върху главницата за периода 19.06.2020г.-11.02.2022г., както и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **114,00лв.**, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в **двуседмичен** срок от връчването му на страните.

Съобщенията до страните **ДА СЕ ПРИЛОЖАТ** към делото и **ДА СЕ СЧИТАТ** за редовно връчени на основание чл. 41, ал. 2 ГПК за ищеца и на основание чл. 50, ал. 2 ГПК за ответника.

ДА СЕ УДОСТОВЕРИ датата на прилагането им към делото.

Съдия при Софийски районен съд: _____